

ESTIU 2012. LA LLARGA ESPERA

L'Europa caduca.

La **crisi** està afectant a tot el món, aquest és un fet inqüestionable. Però l'ull de l'huracà està just a **Europa**, i a uns països més que d'altres. Les polítiques d'austeritat que prenen Alemanya com a model, per ser el motor econòmic de la Unió Europea, tenen conseqüències devastadores en molts països europeus, amb tres Estats intervinguts i d'altres amb el deute sobirà totalment desbocat, un sistema financer que fa figures i que mostren com de malament s'han fet les coses.

L'efecte més immediat de tot això són les exigències a l'Estat Espanyol d'escometre uns programes d'ajustament pressupostari que estan minant l'estat de benestar, i que estan deixant un escenari desolador: atur, retallades a la funció pública, a la Sanitat, a l'educació, a les prestacions d'atur, pujada d'impostos, reestructuració del sector financer, reforma laboral injusta i una llarga llista de despropòsits.

Decisions polítiques que mostren falta de criteri polític, que semblen improvisades i sense cap programa basat en la recuperació econòmica. Trobem a faltar entre d'altres:

- Polítiques per activar l'economia real i incentivar l'ocupació.
- Transparència de la gestió del sector financer.
- Manteniment dels Serveis bàsics del ciutadà (Sanitat, educació...)

En definitiva, altres polítiques són possibles. L'Executiu Francès així ho ha entès. **La ciutadania es va mobilitzar**, van sortir al carrer per que no volien que la sortida de la crisi la paguessin els de sempre: i així ho van votar.

Les polítiques regressives, les retallades, la intenció de diferents governs de voler fer recaure la responsabilitat de la crisi en els treballadors i les treballadores estan obtenint una resposta contundent per part de les organitzacions sindicals europees, de les que CCOO és membre actiu, en forma de mobilitzacions. Per què una vegada esgotada la via de la negociació, la força i el poder de decisió d'un poble continua sent sortir al carrer a queixar-se, per reivindicar polítiques socials i sobretot exigir dignitat.

El Sector financer espanyol.

Com una baldufa descontrolada. Aquesta seria una bona definició de la situació d'un sector que porta tres anys de crisi i al que no s'ha posat el cascavell al gat. Greus problemes que no clarifiquen gens el nostre futur:

- Exigències dels mercats volubles han minvat les reserves de les Entitats i el seu marge de maniobra.
- Han propiciat la **desaparició de les Caixes d'estalvi** exigint la seva conversió en bancs i creant SIPs que en l'actualitat s'han revelat com imposats i inútils. Les Entitats son ara més dèbils.
- Els **gestors** de gairebé totes les caixes d'estalvis **han actuat amb una impunitat que ha indignat a tota la societat**, i que avui dia encara continuen inexplicablement al capdavant de les Entitats. **Els sí són els culpables**, i per això CCOO, a l'igual que la societat en general, els hi exigim que assumeixin les seves responsabilitats.

